

villig indrømme, at det have vi ikke, det har ikke været muligt at faa dem; men naar den ærede Taler tilføjede, at vi navnlig i de sidste 10 Aar vare gaaede saa overordentlig langsomt frem med Flaadens Udvikling, siger jeg dertil: det er egentlig underligt; thi det er netop disse 10 Aar, der omfatte den saakaldte provisoriske Tid. I den Tid blev jeg stærkt angrebet, fordi der blev brugt meget mere, end Folketinget vilde bevilge, til Nybygninger, og saa er det jo lidt mistrøstende, efter at man har udsat sig for fligt, at saa at høre, at der i disse 10 Aar er brugt mindst. Jeg tror ogsaa, det ærede Medlem tager fejl. Jeg indrømmer, at der ikke blev bygget noget panserskib, thi jeg vilde i disse Aar, ogsaa hvad Hensynet til Kvaliteten angik, ikke bygge andre Skibe end jaadanne, hvis Bygning var bevilget af Folketinget. Altsaa, panserskibe blev der ganske vist ikke bygget, men der blev bygget 3 Krydsere, som dog naturligvis langt fra kunne kappes i Fart og selvfølge lig heller ikke i Størrelse med de Krydsere, hvorom det nu er Tale, som kunne løbe 20 Mil i Timen og fare over Oceanet fra den ene Ende til den anden. Men vore Krydsere skulle jo ogsaa holde sig til de danske Farvande, og et lille Skib, hvis Besætning er velbekendt med vore Farvande, har maaske Udfigt til i Virkeligheden her at være lige saa hurtigt som et af disse store Skibe. Jeg vil blot minde om, hvordan det ved Bærsagen i Anledning af Kielerfesten gik med de store fremmede Skibe, som man mener ville suse her omkring, hvis de skulde komme her. De engelske gik overmaade stønt igennem, men umaadelig langsomt, men det er ogsaa bekendt, at de italienske panserskibe bleve hængende. Saaledes kan det overmaade let gaa med disse store, meget hurtigt fremmede Krigsskibe, saa jeg mener, at vi i disse tre Krydsere — det anerkendte ogsaa den højtærede Minister — have faaet nogle efter vore Forhold ret passende Skibe. Vi have ogsaa i den Tid forøget vort Torpedosforsvar meget betydelig. Det har altid været den Del af Søforvaret, som dette Ting egentlig har været mest interesseret eller i alt Fald meget interesseret i, og det er jo i væsentlig Grad blevet forøget. Det er i Grunden blevet forøget rigeligt i den Grad, som det er forudsat i Loven af 1880, og jeg vil blot her paa et enkelt lille Punkt forrigere den ærede første Taler. Han omtalte disse store Patrouillebaade, som jeg regner med til Torpedobaadene, og htrede da, at de alle vare armerede med Stangtorpedoer. Det er ikke Tilfældet, idet de senere have Whitehead'ske Torpedoer, og de ere ogsaa større end anden Klasse

Torpedobaade. Jeg tror derfor, at de i Virkeligheden maa regnes fuldt med til Forvaret. De ere netop konstruerede med særlig Hensyn til den Tjeneste, de ville faa at udføre. Men efter at have sagt dette, indrømmer jeg overmaade gerne det ærede Medlem, at Flaaden, som den nu er, er ringere, end den burde være, og jeg vil være overordentlig glad ved at slutte mig sammen med det ærede Medlem for at kunne faa den forøget. Jeg er altsaa enig med det ærede Medlem i, at vi ikke have faaet ny Skibe nok, men kommer nu til et Spørgsmaal, om hvilket jeg vil være mindre enig med ham, stønt jeg dog for Resten ikke tror, at det er af de Spørgsmaal, om hvilke vi ikke efterhaanden vilde kunne blive enige. Det er Mobiliseringsplanen. Jeg mener ganske sikkert, at naar man skal sige, hvad der er Hovedopgaven for vor Marine som for alle andre Landes Mariner, er det den, at værne Landet paa Søen. Det er først og fremmest det, vi skulle. Jeg indrømmer, at der er mange andre Opgaver, som det var særdeles ønskeligt for vor Marine at løse, men de maa dog alle staa tilbage derfor, hvis man virkelig vil have en Marine. En anden Sag er det, hvis man vil have et Departement under Indenrigsministeriet, en Søfartsafdeling, der ogsaa kan gaa ud paa længere Messer; men, vil man have en virkelig Marine, maa Hovedsagen være, at forsvare Landet paa Søen og paa den anden Side i Forbindelse dermed, og for saa vidt Bengemidlerne slaa til, udføre de i og for sig meget vigtige Formaal, som en Marine kan have. Jeg skulde selv være den første, der ønskede, at vi kunde sende flere Skibe paa Langvejsfart, men Udrustningskontoen maatte da forøges med det dertil fornødne Beløb. Jeg mener imidlertid, at det væsentligste, og det gentager jeg, er dog at forberede Mandskab og Skib til Kamp paa vore egne Kyster, det er der, at der skal kæmpes. Jeg synes, at jeg hørte, men jeg ved ikke om det er rigtigt, at det ærede Medlem sagde, at man ikke væsentlig skulde uddanne Besætningen i de Skibe, hvori de skulle bruges, men at man skulde sende dem langt bort. Jeg indrømmer, at det kan være meget godt for Officererne at foretage en Langvejsfart, men paa den anden Side paaftaar jeg, at de kunne blive fuldt saa dygtige Sømand i Nordsøen som i det stille Hav eller et hvilket som helst andet Sted paa Jorden. Jeg kan have misforstaaet det ærede Medlem i andre Henseender, det skal jeg vilig indrømme, thi det var jo en lang Tale, han holdt; men jeg tror desværre, at jeg ikke har ham med i det omhandlede Punkt,